

[Birgith Mogensen]

der med hensyn til behandling og helbredelse af ungdomsnarkomani.

Hvor står vi så nu? Vi står godt, fordi den siddende regering og partier uden for den nu er interesseret i at få gjort noget effektivt imod ungdomsnarkomani.

Socialministerens redegørelse fortæller, at ministeren har taget virkelig godt bestik af de forskellige sider af narkotikaproblemet. Ministerens konstatering af, at behandling af stofmisbrugere ligger i amternes regie, og at primærkommunerne har ansvaret for en effektiv oplysning og forebyggelsesvirksomhed, er positiv og præcis. At de centrale myndigheder skal yde follow-up på disse områder, er også klar tale.

I samme forbindelse nævnes det kriminalpræventive arbejde, der praktiseres i samarbejde med social-, sundheds- og skolevæsen. Dette arbejde har givet pæne resultater landet over. Det skal nævnes, at især Sæbyområdet har haft stor succes med dette antikriminelle arbejde, som også omfatter unge alkoholikere og narkomaner. Dette såkaldte SSP-samarbejde gennemgår i øjeblikket en udbygning og en aktualisering på landsbasis.

Nogle amter benytter narkokonsulenter i det oplysende og forebyggende arbejde. I den forbindelse vil jeg nævne, at Nordjyllands amt har to sådanne medarbejdere. De udfører deres job så godt, at de fra mange sider roses til skyerne. Deres måde at virke på må let kunne kopieres af mange andre amter i landet. Ja, oplysende foredrag og pjecer, der specielt målrettes mod den såkaldte faregruppe fra 12 til 20 år, kan ikke prioriteres højt nok.

Forældre bør også informeres grundigt vedrørende rusgiftes farlighed for deres børns sundhed. Derfor bør massemedierne inklusive radio og TV ustandselig orientere hele samfundet seriøst kontra brug af alle former for narkotika. Flere private foreninger bør deltage, Lionklubberne er i gang, men vi må inspirere endnu flere på privat basis. Jeg er overbevist om, at en konstant gennemførelse af nævnte oplysningsmetoder samt en endnu mere effektiv indsats fra toldvæsenets og politiets side stærkt vil mindske tilgangen af nye narkomaner.

Det vanskeligste punkt med hensyn til narkotikabekæmpelse er og bliver behandling og helbredelse af de narkomaner, som har hængt på krogen i flere eller mange år. Vi

må erkende, at dygtige og tålmodige socialpædagoger, læger og andre behandlere ikke procentvis kan opvise noget nævneværdigt godt helbredelsesresultat i de forløbne 12-15 år. Denne situation skal og må ændres, alle behandlere og andre såkaldte fagfolk må nytænke. De traditionelle og i de fleste tilfælde nytteløse behandlingsmetoder må stort set kasseres eller i hvert fald revideres kraftigt.

Narkomaner er individualister ligesom alle andre mennesker, og den behandlingsmåde, der hjælper den ene narkoman, hjælper eventuelt ikke den anden. Derfor mener jeg, at vidende og erfarne behandlere må konstruere 6-8 forskellige behandlingsmodeller, og dygtige visitatorer må grade sig frem til, hvilken behandlingsmodel der vil være mest attraktiv og virkningsfuld for den enkelte klient. Mange med mig mener, at nævnte metode vil producere mange flere helbredelsesresultater, altså behandling på klienternes præmisser.

Angående de såkaldt gamle narkomaner, som til trods for 30-40 helbredelsesforsøg stadig væk er at betegne som hårdt og kriminelt belastede narkomaner, må der foretages noget ekstraordinært. Jeg giver socialministeren ret, når han konstaterer, at denne kategori må støttes langvarigt med metadon sideløbende med socialpædagogisk behandling. Samfundet kan simpelt hen ikke forsvare, at mange hundrede narkomaner hvert døgn foretager kriminelle handlinger for at skaffe penge til dækning af deres evige narkotikahunger og -misbrug. Lad os give disse stakler metadon, mens behandlerne parallelt motiverer dem for en værdig tilværelse i et andet miljø. Vi har beviser på, at enkelte utraditionelle behandlere har gjort et mindre antal af denne hårde kerne til virksomme, sunde mennesker igen. Ja, hvorfor nøler vi?

Min tid er ved at være udløbet, og jeg fortsætter i anden runde.

Poulsgaard (FP):

Heller ikke fra min side skal ministeren have utak for den redegørelse, vi har modtaget. Jeg tror, at al den diskussion, der har været om narkoproblemet, nu begynder at bære frugt. Det er i hvert fald mit indtryk, at nok har vi problemer, men de er knap så store, som de har været. De glade 1960'ere, da kulturprofeter og andre sad og røg hash